

(Vervolg op blz. 6)

Nu zou ik een lang behoeft kunnen gaan houden om te bewijzen, dat het zwarte hemd waardevoller en betekenisvoller is dan de uniform, maar daar heb ik geen zin in. Dat is iets wat iedereen in de Beweging behoort te weten. Maar dat hetgeen daar in die stad in Noord-Holland gebeurde een schandaal is, dat moet me toch uit de pen. Het voorgaande geeft mij tevens de gelegenheid om te schrijven, dat het bij de begrafenis van een kamerad onlangs is voorgekomen, dat formaties van de W.A., van de ff en van de P.O. in den stoet meelepen, terwijl de in het zwarte hemd gekleede groepen kermenden van den vermoorde, met wie hij dag in dag uit had gestreden, heelemaal naar achteren waren gedrongen. Ik vind zulke dingen heel ernstig en het lijkt mij nuttiger daar werk van te maken dan van het onderzoek naar de vragen of iemand veel of weinig zijn sneldia draagt, al of niet over-

FRONT-EN VADERLAND

Tot den laatsten man

HET dorp lag in een terrein-
inzinking en werd door een
verslikte zijrivier in tweeën
gesneden. De Sovjets hadden in-
tuschen het moeras op één
plaat overschreden en zich aan
den oostelijken rand van het
dorp vastgezet. De pantsergrenadi-
ers — hier aan het uiterste
einde van het front — hadden
tot taak, den vijand zoo lang
tegenstand te bieden, tot het
laatste regiment der H-pantser-
divisie „Totenkopf“ de in ge-
reedschap gebrachte stellingen
had betrokken. Altes wees er op,
dat de bolsjewisten zouden
trachten, in de richting van de
stad en de spoorlijn door te stoo-
ten. Maar in de nieuwe stellingen
zou de „Totenkopf“ daar tegen
opgewassen zijn.

Aan den rand van het moeras
betrokken de H-pantsergrenadi-
ers hun stellingen. Zij bleven
de eenzige brug op en versperden
den weg door middel van mui-
nen. Steunpunten werden ge-
bouwd en een „Oberscharführer“
met vijftien man nestelde
zich op een heuvel, oostelijk
van het dorp. Hier konden zij
elke beweging van den binn-
gedrongen tegenstander gade-
slaan en hem overdag verhinde-
ren, in het moeras door te drin-
gen. Vooral moest er voor wor-
den gewaakt, dat de vijand niet
de hoogte zou bereiken, van-
waar hij de overige kameraden
in den rug kon aanvallen.

De vierde dag: ononderbro-
ken afweer. Een donkere nacht,
slechts spookachtig verlicht door
den weerschijs der brandende
huizen aan gene zijde van het
moeras. De vijftien pantsergre-
nadiers en hun „Oberscharführer“
zien zich plotseling in den
rug aangevallen. Bandieten, door
de Sovjets aangemoedigd, pro-
beerden het steunpunt te over-
rompelen. De strijd was kort,
maar hard; de bandieten volen
ten met den moed der wanhoop.
Tenslotte waren zij verslagen,
maar ook vier der pantsergre-
nadiers zagen het licht van den
volgenden dag niet meer.

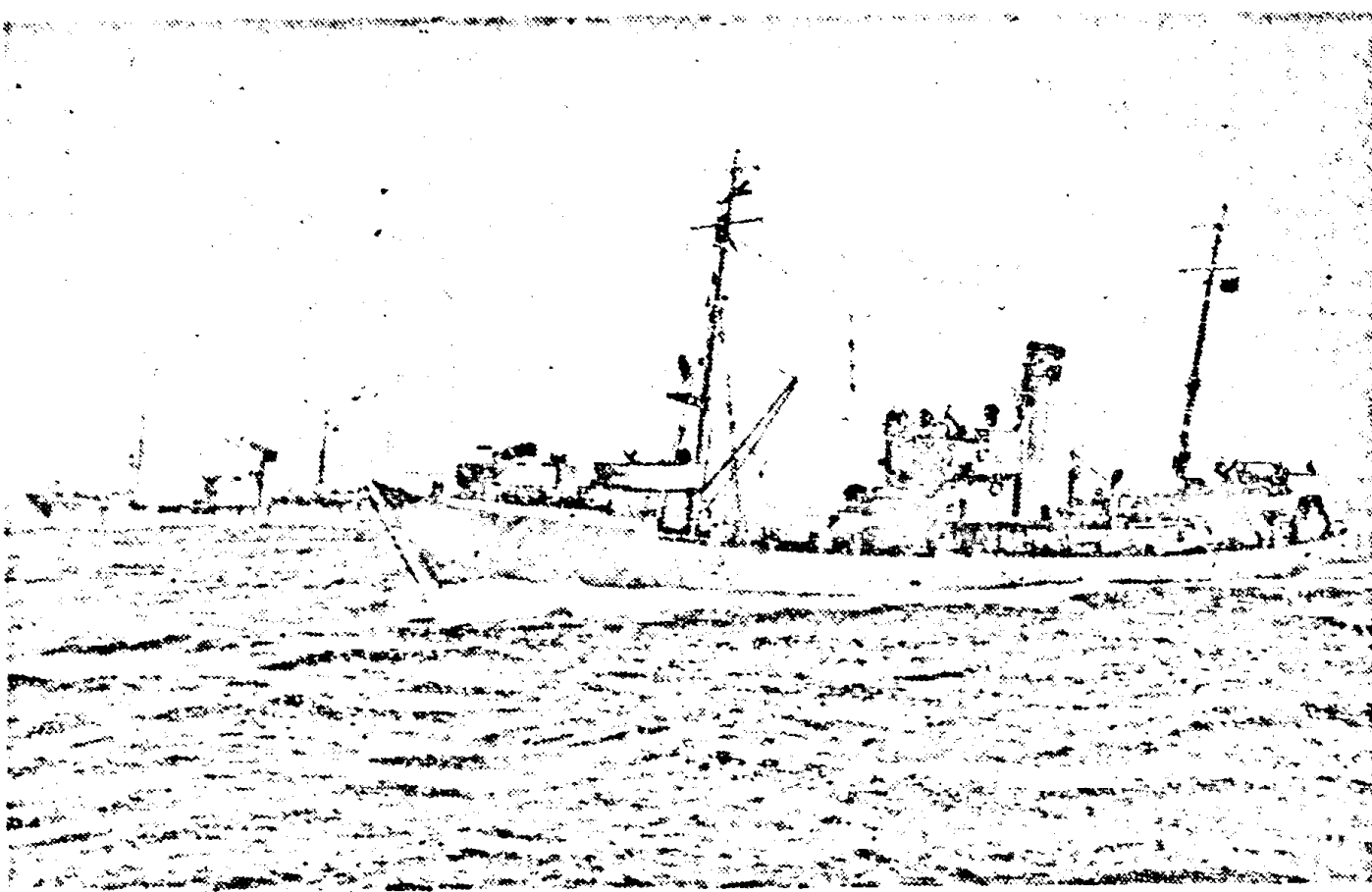
De Sovjets aan de andere zijde
van het dorp hadden van den
aanval der bandieten, die de
opmerksaamheid der pantser-
grenadiers volledig in beslag
nam, gebruik gemaakt, om tot
in de onmiddellijke nabijheid
van hun stellingen door te drin-
gen. Van hier uit begonnen zij
nu hun stormloop. Hun over-
macht was overweldigend, maar
ook ditmaal bleef de moed der
verdedigers ongebroken. Telkens
weer sloegen zij de aanvallen
van den vijand terug, maar
iedere nieuwe aanval bracht ook
hun nieuwe verliezen.

Nadenkend keek de Ober-
scharführer naar de vijandelijke
stellingen. Slechts, wanneer zij
den vijand van den heuvel terug-
wierpen en verhiinderden, dat de
bergbrug in hun handen viel, kon-
den zij hun kameraden beneden
in het dorp tegen een groot ge-
vaar beschermen. Dan keek hij
rustig naar zijn zes kameraden.
Zijn besluit was genomen.

Twee ordonnansen van zijn
afdeling waren onderweg naar
het dorp; zij haalden verster-
king. Doch tegen den tijd, dat
deze hier kon zijn, zou de tegen-
aanval, de eenzige kans om een
overrompeling der kameraden
in het dorp te voorkomen, al
voorbij zijn.

In de grijze ochtendschem-
ring rukten de tot het ontzet
bestemde pantsergrenadiers uit
het dorp op. Zij vonden de stel-
lingen verlaten. Beneden aan de
helling bij het dorp hoorden zij
het laatste strijdgeroel weg-
ebben. — Een bijna verlammen-
de stilte breidde zich een oogen-
blik lang over alles uit. De man-
nen zagen elkaar aan: hun ka-
meraden hadden hun laatste
strijd gestreden, om hen te be-
schermen.

Twee uur later: Stap voor
stap, meer kruipend dan loop-
pend, steeds stilhoudend,
werkt een zwaar gewonde H-
pantsergrenadier zich langs de
berghelling omhoog. Hij bracht
het laatste bericht van den held-
haftigen strijd van den „Ober-
scharführer“ en zijn mannen,

MIJNENVEGERS IN HET KANAAL. — Een zeer belangrijk maar ook gevaarlijk werk is zeker het opruimen van door den vijand gelegde mijnen en mijnenvelden. Speciaal hiervoor geschoolde bemanning, koelbloedige, vakkewame zeelui, vervullen deze moeilijke opdrachten. Koelbloedige, vakkewame zeelui, daar zijn natuurlijk ook Nederlanders bij. (Foto: Ati Holl.)

In Frankrijk daagt het

En bij ons?

(Brieven van den Kanaalkust-
correspondent)

TWEE dagen na Paschen. In
de kerken aan de over-
zijde van het Kanaal heeft
men het den 1en Paaschmorgen
uitgegaan: „Christus is ver-
rezen, alleluja“. Dienzelfden dag
joelen luchtgangsters honderden
vreedzame burgers den dood in,
verwonden er even zoveel en
legden geheele stadswijken in
asch en puin. Hier, 100 meter
van het Kanaal, waar het ge-
vaar uit talloze tuurmonden hen
bedreigt, vliegen zij, in angstige
haast voorbij, niet wetende hoe
zich te reppen. Mentie moorde-
naar vindt trots deze angstige
snelheid, nog den dood in zijn
brandende machine of zijn graf
in de golven. Men mag niet haat-
dragend zijn. Sierst een mensch
voor onze oogen, dan valt alle
urevel weg, om plaats te maken
voor milden eerbied. Hier echter
niet! Na al wat ik op mijn dienst-
reis zag aan zwarte ellende en
rouw, kan ik niet nalaten te
juichen bij ieder vliegtuig, dat
neergeschoten, liefst brandend
omlaagstort. Dan denk ik niet
meer hier valt een dapper soldaat
voor zijn land en volk in
eigen strijd, soldaat tegenover
soldaat. Neen, men denkt — en
het mag dan goed zijn of niet —
crepeer, wreede, gevoel- en gen-
delooze bandiet, gekocht door
nog grotere Wallstreetbandieten
en ik juicht! Ik zie dan voor
mij het zich in pijn krommende
lichaam van dien hupschen,
vriendelijken Franschen, Jonen,
18 jaar eerst oud, een kind nog.
In de dorpsstraat mij na een
twee-jarig verblijf zoo bekend
geworden, werd hij, midden op
den dag door het moordend lood
neergemaaid. Hij stierf na een
half uur onder hevige smarten.
En dan zie ik nog weer voor mij
de ijsselijke inferelen in die gru-
welijk geteisterde stad, ergens in
Frankrijk, op den eersten Paasch-
dag. Niets werd gespaard, be-
halve de militair belangrijke doe-
len, waarom het juist gaan moest.
Want: het verkeer rolde verder.
Geen soldaat, die niet verder
zijn plicht kon vervullen, omdat
hem daartoe het noodige ont-
brak. Geen kanon bleef onafge-
schoten bij gebrek aan munitie.
Doch de puinhoopen, van wat
eens trotsche gebouwen waren, of
kleine woningen, waarin stil ge-
luk heerschte, rookten. De doo-
den, velen gruwelijk verminkt,
zwegen in hun eeuwigen slaap, de
gewonden, hoevelen voor hun
verder leven ongeschikt tot
ieder arbeid, kermden. En aan
de overzijde juichten de kerkor-
gels en zalfden de geestelijken:
„Christus is opgestaan“. Wall-
streetbandieten vernichten in-
tuschen hun moordenaarswerk.

HET was 's nachts 12 uur. Ik
bevond mij op doorreis in
een ereeneens zwaar ge-
teisterd stadje. Een vriendelijke
Fransche politie-luitenant, met

die tot den tegenaanval waren
overgegaan. Op den gewonde na
waren zij allen in den strijd ge-
bleven. Een terugtocht versma-
den, hadden zij zich opgeoffe-
erd. Het dorp kon worden gehou-
den, totdat de voorbeide
nieuwe afweertlinie betrokken
was.

H-Onrlogsverslaggever
P. E. RINGS.

wien ik in gesprek geraakte, bood
mij aan, in zijn nabijliggende wo-
ning een kop koffie te komen
gebruiken. Ik nam het aanbod
aan en wij wandelden, tusschen
puinhoopen en beschadigde hui-
zen voort. De man sprak voortdu-
rend over de gebeurtenissen der
laatste dagen. Het woord: „Tom-
mies“ kon hem blijkbaar niet
meer van de lippen. Wanneer hij
sprak over Engelsen en Ame-
rikanen, sprak hij over: „die
vullakken“. Een uur nadien pas-
seerden wij weder den straathoek
tegenover het station. Onbeken-
den hadden in dit uur met dikke
kalkletters op het pleisels-
schilderij: „Franschen; dit zijn
de manieren uwer „heerlij-
kers“. In X zoveel dooden,
zoveel gewonden, zoveel dak-
lozen!“ In II... zoveel doo-
den, zoveel gewonden, zoveel
daklozen!!! Fransche volk: Ont-
waakt! Overal waar ik kwam,
in straten en treinen, men ver-
vloekte deze „heerlijkers“ en
schold hunne lafheid in 1940.
toen zij vluchten voor de Duit-
sche legers en hunne gemeen-
heid van thans, tegenover weer-
loze vrouwen en kinderen. Ik
reisde den dag daarna verder
vanuit een ander, eveneens zeer
zwaar beproefd stadje. De trein
slond gereed. Daar loerden de si-
renes. Kort daarop verscheen de
eerste formatie bommenwerpers.

De Flak donderde overdroevend.
Reeds na één minuut had
men succes. Eén der vliegtuigen
vertoonde een groote steekvlam
en was spoedig én vuurzee. Al-
les juichte. Wij juichten. Doch
ook de Franschen juichten.
„Weer zo'n vullak naar den dui-
vel“, riep men elkaar toe. In
Frankrijk braint het te dagen.
Hier schouwt men door het
schaapsvel den wolf in het grijn-
zend wrede gelaat.

...

NEDERLANDSCHE nationaal-
socialisten. Het beslissende
uur gaat naderen. Het zal er
om gaan of de idealen, waarvoor
ook wij jarenlang streeden, zullen
worden verwezenlijkt of met
brute hand worden weggeraapt.
Bedenkt in dezen hoogst ernst-
igen tijd dit één: „halfheid kan
hier niet helpen. Wij aan het
Kanaal, kennen hier van dicht-
bij de onoverbiddelijke hardheid
van dezen grooten revolutiekrig.
Het gaat hier niet om compro-
missen te vinden. Hier gaat het
om het nakte: zijn of niet
zijn“ van een van beide wereld-
beschouwingen. Het nationaal-
socialisme, dat na den gewonnen
oorlog vrede, welvaart en be-
schaving kan en zal brengen. Of
het Joodsche, met het bolsje-
wisme als middel om tot het doel
te geraken verbonden kapitalis-
me. De worgende, niets ontzien-
de hydra, die spot met vader-
landsliefde, familiegeuk, bescha-
ving en gezonde menschenliefde.
Zal dit monster den oorlog win-
nen, dan zal het zwarte nacht
zijn over Europa, voor eeuwen,
zoo niet voor eeuwig. Bedenkt,
N.S.B.-ers, oud of jong: iedere
tijd, in dewelke gij u onttrekt
aan dezen strijd, is een minuut
dien den hydra ten goede komt.
Ik weet het. Het is gemakkelij-
ker leven met de theorie van
de rechter- en de linkervang,
dan fel te haten en gehêd en
niet half te willen strijden.
Doch: een dulle hond gaat men
niet tegemoet met de streelende
hand, doch men slaat hem den
schedel in met het eerste beste,
daartoe meest geschikte wapen,
kort en hard. Wij hebben de Mei-
dagen 1940 beleefd. Welnu, dit
was de hydra-arbeid in het klein.

De hydra heeft zich na dit jaar,
uit angst voor zijn hachje, uit-
gebreid. Wij weten, wat ons
geheel Europa te wachten staat,
wanneer de hydra-idee den oor-
log zou winnen. Geen man en
geen jongelinge, die strijdbaar
zijn, geen vrouw en geen meis-
te, onze rijken, tot helpen en dien-
nen in staat en bereid, mag ach-
terblijven. Vermoeidheid, mogen
wij niet kennen. Hier wordt ge-
arheid van des morgens 7 tot des
avonds 8 uur, waarna wij dan
nog tot half 10 à 10 uur in
touw zijn om den werkers dat-
gene te verschaffen, waarop zij
na hun dagtaak recht hebben.
En men klaagt niet, men voelt
zich geen martelaar, men werkt
blijmoedig, als de meest natu-
lijke zaak ter wereld. Wij moeten
geen rust kennen, alvorens wij
in dezen tijd de overwinnaars
zijn. Het monster moet niet
neergeslagen, neen, neerge-
randseld worden en wel der-
mate, dat het voor eeuwig de
kracht zal missen, zich weer te
verheffen om volkeren en wer-
kers, die niets meer verlangen
dan arbeid en zon in het leven
niet te trappen, uit te zuigen en
het leven tot een hel te maken.
Want daarom laat de hydra door
dik betaalde lichtgangers zijn
bommen neerleggen over Euro-
pa, ook over ons land, Neder-
landsche nationaal-socialisten.
Omdat wij weten, dat na een door
ons gewonnen oorlog zijn laatste
uur geslagen heeft. Bommen
moeten de idee van brandkast en
goud reddén en de idee van ar-
beid en levensgeluk helpen ver-
nietigen.

Achter onzen Leider, kamera-
den, tanden op elkaar! Laat het
thuisfront ons niet teleurstellen.
Wij stellen u ook niet telur.
Wanneer het beslissende uur
daar is, zullen wij zonder schrom-
men ons leven inzetten, om te
helpen beschermen en reddén
voor den ondergang al datgene,
wat ons in ons Vaderland dier-
baar is. Alles voor het Vaderland!
Houzel

ZUIDAM,
Stbrr. 1069.
Lagerführer.

Een blijde dag

EEN mooie dag ligt achter ons.
Den daarop volgende nacht
is het stikdonker. Een bom-
merhagel valt op de oude vesting-
stad en verwoest alle cultuur,
alle huizen en alles wat levend is.
Ergens in een commandopost
zit een commandant met enkele
ordonnansen. Ook zij hebben reeds
verlozen. „Wat zijn dat voor kisten“
vraagt plotseling de Ober-
sturmabfuhrer. „Munitie en
springstoffen“. Enkele kameraden
springen op om de kisten weg te
brengen. Het is een levensgevaar-
lijk transport en een der Ucha's
wordt zwaar gewond. Enkele ka-
meraden blijven bij den gewonden
makker en dragen hem drie kilo-
meter door een hagel van bommen
en scherven naar de Hoofver-
bandplaats. De weg terug is zwaar,
want Iwan gooit steeds meer. Drie
kameraden zoeken dekking in een
huis. De vierde werpt zich plat op
den grond. De bom treft het huis
en wederom geven drie kameraden
hun leven voor de toekomst van
Europa, de vierde is gewond: een
scherf heeft hem het dijbeen open-
gezet.

Nu is het eind April en nog
steeds ligt de vierde gewonde ka-
meraad ergens in een hospitaal. Hij
schreef desdus: „Kunt u zich voor-
stellen wat het zeggen wil, wan-
neer een onzer een brief uit Ne-
derland krijgt?“ Doch telkens:
„Nen Kraan, nog steeds niets,
maar...“

Vandaag is het plotseling anders.
Kraan, Kraan en nog eens Kraan.
Allesmaal brieven van het thuis-
front, allen van onbekende kamera-
den. Zijn woorden: „Post is
alijd datgene wat ons soldaten het
meest verheugt“ en „Ik hoop, dat
hij mij niet zullen vergefen“ zijn
niet onbetreft gebleven. Men
heeft hem indertijd niet verge-
sen: „Kijk Henk, dat is de dank van
het thuisfront“.

Plotseling komt de dokter bin-
nen en roept Kraan. Hij verzoekt
ons op te staan en zegt: „Kraan, ik
heb heden een schrijven gekregen
van J. Divisiecommandant met
den volgende inhoud: In naam van
den Führer verleen ik het E.K. II

aan H-Sturmtrupp S. C. Kraan.“
Het E.K. schittert en wordt om-
middellijk bevestigd in het tweede
knoopsat van de Lazarettkleeding.
De dokter feliciteert hen en wij
volgen. Ook ik ben trots op mijn
kameraad, die mijn gelukwens-
beantwoordt met de woorden:
„Kijk Henk, dat is de dank van
het front“.

H-Pz. Gren. H. J. KOENES

Noodlot

VOOR het vertrek van den trein
kon ik nog net de Vova be-
machten waarin de advertentie
voorkwam waarin Dick en Dini
dankten voor de vele bliken van
belangstelling bij hun verloving
ondervonden. We gingen weer
terug na een onvergetelijk verlof.
Onze rucruutenpleiding was a her-
den rug. Veertien dagen verlof en
dan naar het front. Die veertien
dagen zouden we het er van ne-
men. Dan zouden we hem even op-
zetten, de kon prinslotte nooit weten
of het niet de laatste keer was.

En we hebben 'n ogezet. Dick,
Wim en ik, drie gewonden kamera-
den hebben dan de bloederetjes
ruiten gezet. De wereld behoort
ons er werd alleen nog maar ge-
lachen. En als bekrooning van
deze veertien dagen Dick's verlo-
ving met Dini. De kleine Dini, die
we allen goed kenden en die we
zoo graag mochten. Het was een
leus stel. Dini en Dick. Ik geloof
dat we in ons hart al eeuwig een
beetje jaloeersch op Dick waren.
Dien avond hebben we ons uitge-
sloofd met bloemen en gekken.
De Jeugstorm had zich ook niet
onbetreft gelaten, zodat het huis
een bloementuin geleek. De een
deed al meer zon best dan de
ander en het was de gezelligste
avond, dien ik ooit meegemaakt
heb.

Toen kwam het vertrek. We
moesten weer weg. Op het station
zag ik nog net een Vova op,
waarin de advertentie stond. Ik
heb haar uitgeknipt en als herin-
nering bewaard. Het afscheid viel
niet mee, zonder traantjes lukte
het niet. „Dapper zijn, meissie, ik
kom gauw weer terug“. Toen floot
de trein en werd het wulvende

figuurtje op het wegvliedende per-
ron kleiner en kleiner.

Later spraken we nog dikwils
over ons verlof en jachte Dick ge-
lukkig, hoewel hij soms ook pei-
nend voor zich uitstarede. Liefde
op een afstand valt niet mee.

En gisteren gebeurde het.
Het was eigenlijk een don geval.

Er was niets he daffig aan. Ver-
ahter de stellingen, waar het
kalm en rustig is, liepen we met
ons etensketeltje in de hand naar
de keukenwagen. Uit de stellingen
raide MG- en geweervuur. Af en
toe vloog een trok artillerie flui-
verd over ons heen maar dat is ge-
woon, daar let je nauwelijks op.

Teen opeens een scherp gefluit,
dat in onderdelen van seconden
tot een energiek gegil over-
ging: een hevige slag... we
hadden ons al neer geworpen,
zoo plat mogelijk. Een regen
van steen en modder vloog
om ons heen. Nog geen tien meter
van ons af was een granaat in een
oud, leegstaand huis ingeslagen.

Ziezo, weer geweld, 'n narzal
gehad. Kom Dick, we gaan verder.
Ik heb honger.

Ik stond op... maar Dick bleef
liggen. En toen zag ik het pas.
Bled, veel bloed. Ik knielde on-
middellijk bij hem neer maar het
was al te laat. Mijn verbandpakje
was overbodig.

Waarom moet ik op dat oogen-
blik zo steek denken aan ons ver-
lof, nu blos een jaar geleden aan
je verloving, het afscheid, je blijde
zandbeschermer betrouwen en
verhalen. Waarom zeg ik dat alles
in een flits voorbijgaat? Kwam
het, omdat je liepen zigh en en
bewogen en „Dini“ schreef te zeg-
gen?

„Dick kerel, de oorlog is zo
wreed. Het noodlot heeft je achter-
haald. Een granaatscherf heeft je
zonnetje gekost, een heep afsche-
den. Je bent de eerste die op zal
de laatste niet zijn. Wie de kamera-
den, nemen het vaandel op, dat
zij moest laten vallen.“

Pan dacht met ik nog voor te
doen al is het een beroerd karvel-
tje. Ik zal een brief naar Neder-
land meeten schrijven. Arme
kleine Dini.

H-Sturmtrupp

OTTO WOLFFERS

FRONTZORG

Als de frontkameraden zich terugtrokken

HET is zoo gemakkelijk te den-
ken. „Och, waarom zou ik
schrijven? Ik weet toch niet
wat ik aan zo'n onbekenden
frontstrijder moet vertellen en er
zijn genoeg anderen die brieven
sturen“.

Verbeeld u nu eens, dat onze
kameraden aan het front hetzelfde
dachten en zich terugtrokken om-
dat er nog genoeg anderen waren
om te vechten! Het is toch een
kleine moeite een paar verloren
minuutjes te gebruiken om enige
hartelijke woorden aan zo'n ka-
meraad te schrijven, die alles in
den steek heeft gelaten, daar hij
begreep dat het zijn plicht was,
gehooft te geven aan den oproep
van den Leider.

O n z e plicht is het, de taak,
die de Leider o n s heeft opgedra-
gen tot een goed einde te brengen
en voor te zorgen, dat geen en-
kele Frontvrijwilliger, bij welk wapen
dan ook, vergeefs uitzielt naar een
brief uit het Vaderland.

Onze Frontzorgkrant brengt u
elke veertien dagen vier of zes
volle pagina's met brieven van
onze Frontzorgkameraden en stuk
voor stuk is de eerste vraag die
naar briefwisseling. Zorgt er dus
voor, dat fin het vervolg deze aan-
vragen stuk voor stuk beantwoord

worden. De leuze: „Front en Va-
derland zijn één“ moet werkelijk
heid worden. Vraagt dus direct
zo'n Frontzorgkrant aan of abonne-
ert u tegen f 0.65 per drie maan-
den.

Leldtst Frontzorg.

E. KRÖLLER-SCHÖFFER
Zeemansstraat 14,
Rotterdam, Giro 106156

Gauw je naam!

Frontkameraden! Nog steeds mis
ik jou, de heit nog altijd je naam
niet opgegeven. Doe je het nu gauw?
Pak een briefkaartje en schrijf er
even je naam en veldpostnummer op.
Hartelijk dank!

Inlichtingen gevraagd

Frontzorg vraagt den Vrijwilligers
Inlichtingen omtrent:
Stm. A. J. Hagena
Ritt. Johan Franken
Mann R. Rivoort
Pz. Gren. Johan Hol
Pz. Gren. J. v. d. Broek
Stm. Gerrit Zilverink
Stm. Jos. Schijns
Ritt. Fritz Hoebert
Funker Pieter J. de Jager
Sch. Hendrikus de Vries
Pz. Gren. Herman Westendorp.

Frontkameraden!

Heb je zorgen of brengt de
post niets mee?
Schrijf naar Frontzorg en de
zaak is O.K.I

Wie komen er in aanmerking voor een frontzorgpakje?

Met verloopingspakjes wordt al-
tijd verstrekkt aan hen, die in het
buitenland dienst doen. Soldaten, die
het voortrecht genieten in eigen land
hun plicht te mogen vervullen in wie-
rij dus niet het gemis van het Vader-
land behoeven te vergeden, komen
niet in aanmerking voor een Front-
zorgpakje. Dit geldt natuurlijk niet
voor de gewonden en zieken, die in
Nederland verpleegd worden.

Wat zit er in een Frontzorg- pakje?

De inhoud van een Frontzorgpakje
bestaat uit rookartikelen, toiletartike-
len en schrijfbestanden. Sterke drank
en levensmiddelen zitten er jammer
genoeg niet in. Het Frontzorg bier
voor geen toevoegingen kräft.

VERANTWOORDING FRONTZORG

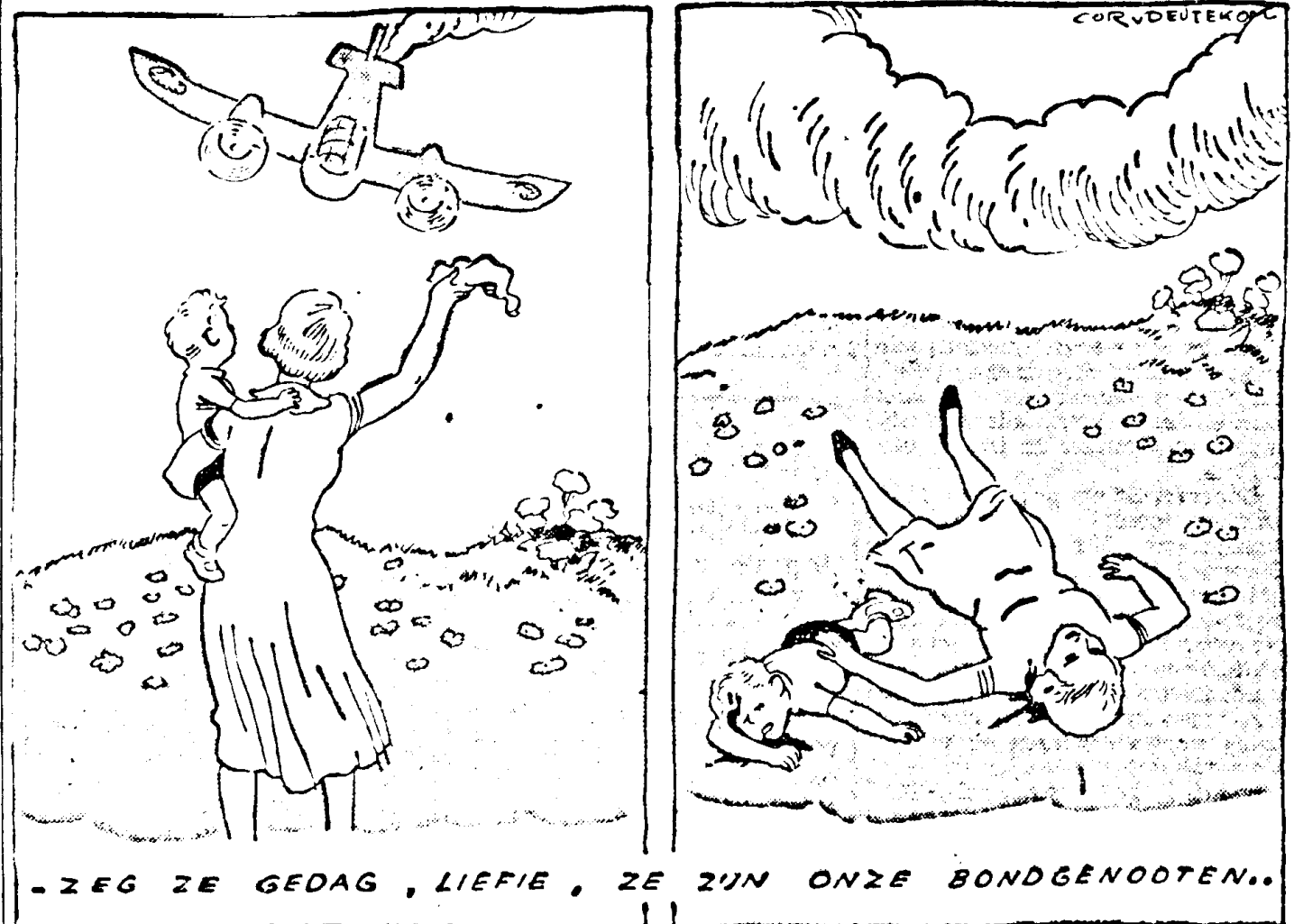
J. L. te O. f. 3-1. Evan kamp Bosche
oord f 225.10. Uit de kaartpot L. te V.
f 5. A. S. te G. f 50. A. J. v. T.
te S. f 20. L. B. te A. f 5. N. N. te
f 2.50. Dr. G. F. H. te A. f 10. J. v.
V. E. te H. f 50. G. S. te F. f 5. P. J.
D. te A. f 10. Nat. Ja. te D. f 110.
Meer. B. C. R. te A. f 5. N. W. te
R. f 250. H. H. te V. f 10. C. F. te M.
f 10. C. te R. f 100. P. G. te G. f 5.
Meer. D. K. te A. f 7.50. Ir. A.
B. te A. f 10. D. te R. f 25. W. v. L.
te R. f 20. L. F. J. te A. f 50. G. P.
te A. f 1. E. V. te A. f 5. G. B.
Dankbare Mieder te A. f 50. Coll.
Hu. P. E. en A. v. d. M. f 111.80. J.
K. te A. f 2.50. G. B. te Z. f 11.
Log. Café C. te R. f 100. P. G. te G.
f 5. F. de G. te R. f 2.50. Meer.
T. M. te R. f 5. Modestia A. te A. f 50.
H. Ph. C. te W. f 5. H. H. te H.
f 5. J. v. S. M. te R. f 10. L. B. te
R. f 5. H. G. K. te G. f 25. K. B. te
V. f 50. A. Meer. J. R. te d. F. f 11.
M. L. f 10. N. v. d. H. f 1. H. Stm.
B. P. 10 Mark. Coll. Vorig. Rotterdam
f 42. H. J. E. te R. f 2.50. B. te B.
f 1. Kring Zuid Rotterdam f 270.25.
A. L. te A. 1 tabakshon. Rijkswerk.
te E. 2 tabakshonnen.

FRONTZORGBUSSEN

P. Nieuwenhuis, Nijmegen f 40.75;
H. v. Helvoirt, Cuyk a. d. Maas f 27.80;
J. van Velp, Nijmegen f 1.27; Ban-
kwartier, Nijmegen f 9.51; J. Ger-
ritama, Nijmegen f 2.80; Kringhuis,
Nijmegen f 12.01; Overste Feenstra,
Arnhem f 2.60; A.N.B.O., Arnhem
f 4.27; Brekhuis, Arnhem f 15.46; Ha-
gen, Arnhem f 2.60; Hotel Keizers-
kroon, Arnhem f 11.71; N.S.V.O., Ar-
nhem f 1.11; Ratsband, Arnhem f 2.61;
Overste Feenstra, Arnhem f 8.29; A.
Roetert, Wageningen f 6.11; N.A.F.,
Arnhem f 0.83; N.A.F., Wageningen,
Arnhem f 1.46; Rakers, Arnhem f 6.36;
A. J. Kip, Apeldoorn f 40.81; J. F.
Maret, Apeldoorn f 16.41; A. J. Kleis,
Apeldoorn f 4.74; Pruisbeheersching
Deventer f 52.60; Pruisbeheersching
Deventer f 1.44.

Het Giro-nummer van Frontzorg is

106156

- ZEG ZE GEDAG, LIEFIE, ZE ZIJN ONZE BONDGENOOTEN..

De volkeren van Europa

Belangwekkende beschouwing van prof. dr. K. C. von Loesch

HOE deze oorlog ook zal aflopen, wij kunnen niet vrij grootte zekerheid aannemen, dat de kaart van Europa wel enige wijziging zal ondergaan. In de staatkundige indeling van Europa zullen wel enige veranderingen worden gebracht. Dat gebeurt vrijwel elken grooten oorlog en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Ook na de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Op de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Het lag voor de hand, dat Oost-Europa, dat immers niet op zichzelf kon bestaan, in het Duitse Rijk werd opgenomen. Op de eerste nationale verandering van de Duitse Grootheid, dat de aansluiting van Oost-Europa, dat immers niet op zichzelf kon bestaan, in het Duitse Rijk werd opgenomen.

Na de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Op de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Op de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Op de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Op de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Op de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

Op de eerste wereldoorlog zijn pogingen gedaan om tot een herindeling van de Europese volkeren te komen. Er is toen veel geschreef en gesproken en het zal dus vrij zeker geschieden na een oorlog als deze, waar nagenoeg alle volken van Europa, ja zelfs bijna alle volken der wereld bij zijn betrokken.

De Nederlanders zijn dus met hun 13,5 miljoen mensen, een middelgroot volk. (Voor een deskundige als de Duitse professor in de volkenkunde dr. K. C. von Loesch is het natuurlijk geen vraagstuk of de thans in Belgisch staatsverband levende Vlamingen, Erzbejers en Limburgers tot het Nederlandsche volk behoren.)

De gezamenlijke grote volken heten een aanzienlijk overwicht in getal over de gezamenlijke overige volken. En dit overwicht komt nog meer tot uiting wanneer wij in aanmerking nemen dat de drie grote volken als het ware één blok vormen. De grondgebieden der Nederlanders, Walen en Bretoen in het West en het gebied der Tsjechen in het Oosten vormen een ononderbroken blok. In dit gebied waarin 100,9 miljoen mensen leven (60 % van het totaal) is de moderne cultuur van Europa ontstaan van hier uit gingen al de gedachten, die de wereld in de afgelopen 600 jaar sedert de uitvinding van de boekdrukkunst, bevormden.

De overige 21 volken met een gezamenlijk totaal van 13,1 miljoen vormen twee groepen. Ten eerste de van het zuidwestelijke randgebied van Europa (Spanjaards, Portugezen, Catalaanen, Basques, Bretoen) met 3,3 miljoen zielen en ten tweede de van de noordelijke oostelijke en zuidelijke randgebieden. Dezen, Noorden, Zuiden, Finnen, Esten, Letten, Litauen, Polen, Slaven, Roemenen, Moldaven, Bulgaren, Grieken, Albanese, Serben, Kroaten en Slovenen, tezamen met 9,6 miljoen zielen.

De volken van Europa moeten om tot samenwerking te komen, grote overeenkomsten krijgen in taal, cultuur en in de Europese samenwerking. Wij moeten niet vergeten aan de mogelijkheid van samenwerking tussen de 28 volken, maar ook aan de mogelijkheid van samenwerking tussen de 21 volken, die niet op elkaar zijn afgestemd en die verschillende talen spreken.

Want het gaat er niet om, alle staten van kern Europa te ziele te stellen; dat is een bolsjewistisch doel, maar niet het onze. Intergevolg wensen wij, dat ieder volk, elke gevestigde volkspersoonlijkheid, welke daartoe in staat is, haar eigen staat of toch in ieder geval haar zelfbestuur op haar vaderlandse bodem kan hebben in vormen welke in overeenstemming zijn met haar karakter en haar graad van ontwikkeling. Deze vormen kunnen evenwel gelijk zijn als de volken van Europa zelf zijn. Gemeenschappelijk zullen de volken echter vier taken hebben: verdediging, buitenlandsche politiek, ordening van het economisch leven en verkeer. Maar de rest kan elk volk de dingen zoo ordenen, zoo het hem goeddunkt.

De wezenlijkste voorwaarde daartoe is echter niet een algemeen goede wil, maar de verandering van een gemeenschappelijk Europeesch staatkundig gheschiedenis.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

De taal van de volken van Loesch zijn zeer belangrijk. De taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk, de taal van de volken, gezamenlijk.

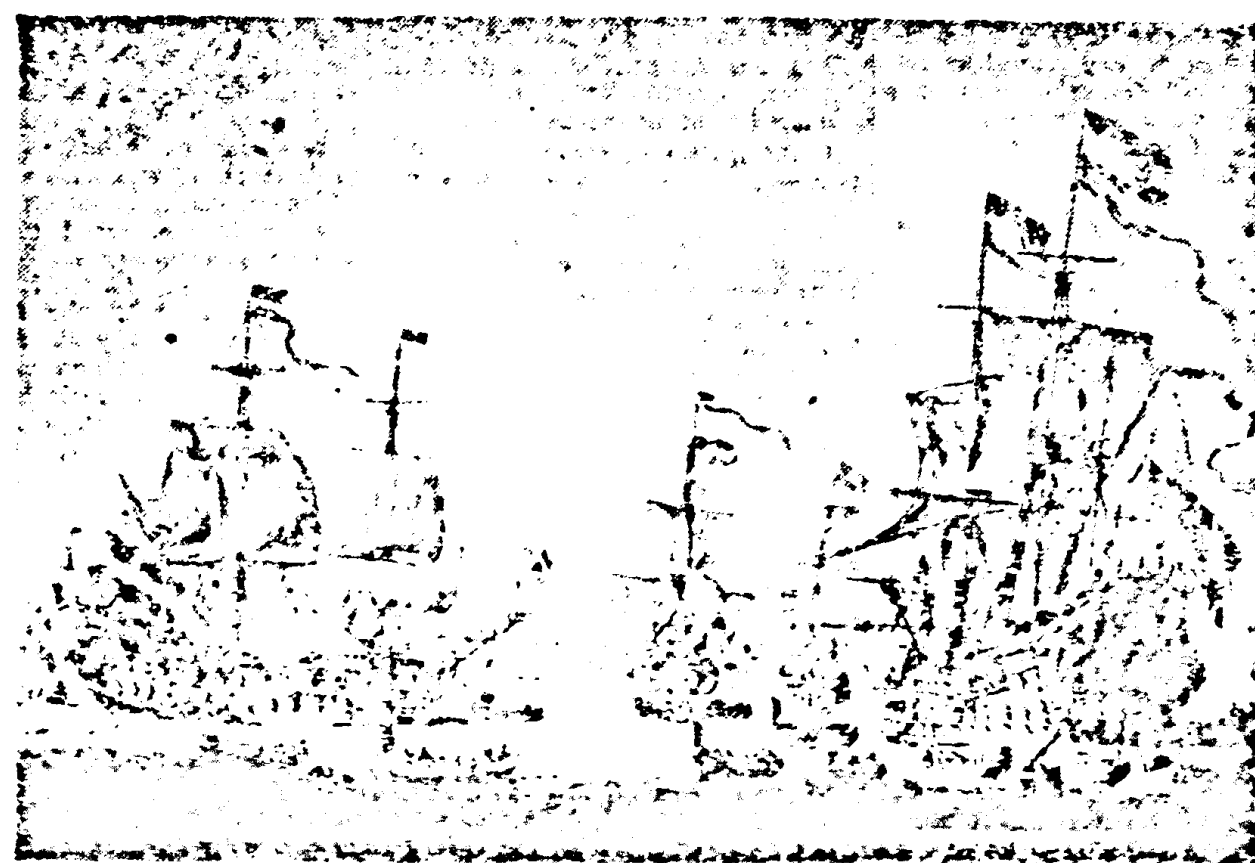
Deze week herdenken wij

Den vierdaagschen zeeslag

11-14 Juni 1666

De zeeplaat aan den Teems, het hoofd der zeevarende, Zocht Nederland, verwoed, uit Oceaan te bannen, En 't pekelveld alleen te bouwen na zijn lust.

J. A. v. d. Goea, 1666.

ZEEHELD van Europa. Zie de eerste aflevering van de reeks, die de geschiedenis van de Nederlandse vloot in de 17e eeuw behandelt. De reeks is een belangrijk document voor de Nederlandse geschiedenis.

De reeks is een belangrijk document voor de Nederlandse geschiedenis. Het behandelt de geschiedenis van de Nederlandse vloot in de 17e eeuw.

De reeks is een belangrijk document voor de Nederlandse geschiedenis. Het behandelt de geschiedenis van de Nederlandse vloot in de 17e eeuw.

De reeks is een belangrijk document voor de Nederlandse geschiedenis. Het behandelt de geschiedenis van de Nederlandse vloot in de 17e eeuw.

De reeks is een belangrijk document voor de Nederlandse geschiedenis. Het behandelt de geschiedenis van de Nederlandse vloot in de 17e eeuw.

De reeks is een belangrijk document voor de Nederlandse geschiedenis. Het behandelt de geschiedenis van de Nederlandse vloot in de 17e eeuw.

De reeks is een belangrijk document voor de Nederlandse geschiedenis. Het behandelt de geschiedenis van de Nederlandse vloot in de 17e eeuw.

De reeks is een belangrijk document voor de Nederlandse geschiedenis. Het behandelt de geschiedenis van de Nederlandse vloot in de 17e eeuw.

DE TAALHARK

Een droom

JE hebt mensen, die het zoo vaak als ze naar willen naar denken de afgeleide van de laatste droomen: kunnen droomen. Ik behoor niet tot de laatste. Soms vind ik dat jammer. Met afgunst kon ik vroeger de artikelen van Mr. C. P. van Rossum in de H.P. lezen, die in deze wonderwereld der droomen wonderwel op zijn gemak was. Hij adviseerde altijd een potlood en een papertje naast te hebben in gereedheid te hebben, om nadrukkelijk het wakker worden alle droomen te noteren. Dat potlood en dat stukje papier heeft sedert ik leef heb ik niet meer bij me. Het is nu de tijd van de droomen, gungelend heb ik een zeer merkwaardige droom voor u kon laten lezen op de plaats van mijn laatste artikel. Welken dan, lezer, hier voert het verhaal.

In droomen, dat ik nog een jaar langer was dan ik nu ben. Voor mij op de laatste dag van mijn leven, die van mijn 'Volk en Vaderland' was. In de droom las ik een artikel over de taal. Het was een artikel over de taal. Het was een artikel over de taal.

In droomen, dat ik nog een jaar langer was dan ik nu ben. Voor mij op de laatste dag van mijn leven, die van mijn 'Volk en Vaderland' was. In de droom las ik een artikel over de taal. Het was een artikel over de taal. Het was een artikel over de taal.

In droomen, dat ik nog een jaar langer was dan ik nu ben. Voor mij op de laatste dag van mijn leven, die van mijn 'Volk en Vaderland' was. In de droom las ik een artikel over de taal. Het was een artikel over de taal. Het was een artikel over de taal.

In droomen, dat ik nog een jaar langer was dan ik nu ben. Voor mij op de laatste dag van mijn leven, die van mijn 'Volk en Vaderland' was. In de droom las ik een artikel over de taal. Het was een artikel over de taal. Het was een artikel over de taal.

Bockbespreking

IK WAS ER ZELF BIJ

In dit boek vertelt Blokzyl over al datgeene wat hij in Duitsland zelf zag en beleefde, en hij geeft een beeld van het Duitsland van 1900 tot 1914 en van 1917 tot 1933, zoals de schrijver dit alles met eigen ogen aanschouwde.

De grote verdienste van dit boek ligt in het feit dat men een zeer duidelijk beeld krijgt over den groei van het Duitse Rijk, dat maar niet zoo bij toeval is ontstaan. Zoals hij zelf schrijft, „groeide het op natuurlijke wijze als revolutionair verzet tegen den doekstoot van 1918, tegen den communisme van 1919, tegen Versailles natuurlijk, tegen de ellende der inflatie, de koppigheid der „overwinnaars“ van den wereldoorlog, de dwaze politiek van Parijs en Londen en de slappe regeringen in Berlijn tusschen 1919 en 1933.”

Het is een belangrijke bijdrage in het groote werk der voorlichting, speciaal op dat terrein, waar bij ons volk nog zoo veel verwarring, misverstand, onkunde en onwil bestaat. Hoe treffend is de machtige arbeid geschiedt de Adolf Hitler met zijn nationaal-socialistische kameraden heeft opgebouwd. Iedere lezer zal getroffen worden door al het grootsche wat daar op elk gebied in Duitsland ontstond en aan het geheele volk een zegen bracht, de gansche wereld een voorbeeld. Wij zien de Duitse volksgemeenschap in de praktijk, den kunstenaar in het Derde Rijk, den Duitschen student en den geleerde in zijn taak voor volk en land, wij zien den Arbeidsdienst, den invloed van het nationaal-socialisme op den arbeid en op het leven van iederen arbeider. Kortom wij beseffen door dit werk, wat

het nationaal-socialisme van een land en volk maakt in vredesdij. Wanneer het in praktijk wordt gebracht, het groote, idealistische maan en gelaten en gestuwd door een genie als Adolf Hitler. Dat alles wordt ons bij het lezen van dit werk glashelder. Daarom is het zoo belangrijk en daarom is het zoo belangrijk dat een 2e druk verscheen.

K. J. J. Ingeman

Politieke uitzendingen van den Omroep

WILVERSUM I
ZONDAG 11 JUNI
8.00 „De zin van het hoer zijn“ door D. v. d. Bospoort.
11.30 „De stem der H.“
11.45 „Voortwaarts Kameraden“ H. Oorlogsverslaggevers berichten I over den strijd voor en den opbouw van het jonge Europa.
12.45 „Als ik het voor het zegen had“, door Dirk van den Hul.
17.00 Cabaret „De Spinnepok“.
MAANDAG 12 JUNI
18.45 Politiek weekpraatje door Max Blokzyl.
DINSDAG 13 JUNI
18.00 Binnenlandsch overzicht door Jan Hollander.
18.45 Jeugdstormuitzending. De stormer spreekt over „Groenheid“.
WOENSDAG 14 JUNI
18.00 Brabantse praatie door den Eribanheimer.
DONDERDAG 15 JUNI
18.45 Brandende kwesties door Max Blokzyl.
20.15 Boespraak door Jan Hollander over het N.S.K.K.
VRIDAG 16 JUNI
18.00 Op den Utkijk. De wekelijkse gesproken Berlijnsche brief door onzen correspondent in de Duitse hoofdstad.
ZATERDAG 17 JUNI
18.45 Hier W.A.
WILVERSUM II
ZONDAG 11 JUNI
13.00 Zondagmiddaggesprek door M. Zwiers.

Ontvangen boeken

„De slag der witte schepen“ door Hendrik Herse. Vertaling van Margaretha Meyer. Uitgever: Storm te Amsterdam.
„Roed was het schild in top geschesen“ door Hendrik Herse. Uitgever: Storm te Amsterdam.
„De Rijksoverheid“ Uitgever: Storm te Amsterdam.

DE TAALHARK

(Verloof van de 7e kolom)

stapels brieven terstond een nieuwe „Taalhark“ te schrijven en, als het kon, er een jubileum-Taalhark te maken. Ik kreeg een gevoel van dankbaarheid jegens al die volksgenooten en kameraden, die zich de moeite gaven zoo veel te sturen. Net zou ik mijn vuilen losschrijven, toen ik een heiligen opstapper voelde en ineens alle brieven verdwenen. Het volgende oogenblik was ik wakker en merkte, dat ik met mijn hoofd op een map lag, die het opschrift droeg: „Brieven aan de Taalhark“. Naast mij stond kameraad Van Ham en zei met spottende stem:
„Zeg, kameraad Diephuis, nu ben je warempel in slaap gesukkeld boven de Taalhark-copy? We hadden toch afgesproken, dat jij nu voor de volgende week een „Taalhark“ zou schrijven?“
En toen, toen was ik ineens klaar wakker, richte me op en toonde hem als stom antwoord de brievenmap. Die map was... leeg, volkomen leeg!
En nu, lezers, zit ik weer alleen en moet een „Taalhark“ schrijven. Maar ik heb geen brieven. Heb ik dat nu werkelijk gedroomd van die stapels brieven? Het antwoord, het daadwerkelijke antwoord is thans aan u!

(Tekenning van Deutekom)

Open brief aan een clandestienen Christen

(Vervolg van blz. 1)

Uitstekend, mijn waarde! „De vooroorlogse zelfstandigheidspolitiek, zoo als we die ook in Nederland hebben gekend, is misdadig!” — zei onze gedroste minister van Buitenlandse Zaken Van Kleffens, reeds in zijn rede voor radio Oranje op 28 December 1943. U bent er nu dus ook zeker. Nu gaat het er nog maar om, hoe dat grotere verband er uit zal zien. Van Kleffens wil ons in een driebind met Amerika en Engeland drukken, waarbij Amerika de menschen en het materiaal levert. Engeland als steunpunt voor de luchtmacht fungeert, terwijl West-Europa (Frankrijk, België en Nederland) als bruggehoofd, oftewel slagveld mag dienst doen. Dat is ons nationaal-socialisten, al te royaal! Bovendien is dit blok-van-volken een onnatuurlijk gedrocht.

Veel logischer lijkt ons Mussert's program: een eenzijdig en sterk Nederland, dat zijn natuurlijke plaats inneemt... in Europa, waarvan het nu tenmaal niet een soort Chinezen-wijk vormt, maar waartoe het geografisch, politiek en economisch behoort!

Wat de diplomatieke activiteit betreft, gericht op internationale samenwerking, dat is in vredigheid een prachtig werkje voor menschen die de kunst verstaan met veel woorden niets te zeggen. Voorloopig spreken echter de kampeers nog. En nu zijn wij zoo vervuld om te meeren, dat de tijd voorbij is, dat de raven ons het brood komen brengen en dat Sinterklaas heusch en waarachtig dood is. Met andere woorden: wil Nederland straks een eervolle plaats in een „groter verband” innemen, dan zal het zich daarvoor hebben en nu de offers moeten te getroosten. Voor die eervolle toekomst staan tierduizenden nationaal-socialisten aan de fronten, daarvoor werken — tegen wil en dank desnoeds — hard rduizenden van onze volksgenooten in de Europeesche wapenfabrieken, daarvoor staat een deel van ons land onder water, enzovoort, enzovoort.

VOORSHANDS ONNOODIGE ZORGEN

U maakt zich nu, voorshands onnodige k-p-zorgen wanneer U vervult:

„dan zal de oud-koloniale gedachten doorbroken moeten worden en zich hebben te verrijden tot een waarlijk imperiaal denken, waarbij de Rijksgedachte de praevalente factor wordt van alle beleid”.

Want hoe verleidelijk deze Rijksgedachte ook is: we zullen toch eerst weer onze koloniën terug moeten hebben om haar in praktijk te kunnen brengen. U bent natuurlijk veel te verstandig om te geloven, dat onzuchtige Amerikanen en Engelschen dit wel even voor ons op zullen knappen en ons alle verloren rijkdommen netjes op een presenteerblaadje terug zullen bezorgen, gesteld al dat het hun zou lukken, de Japanners op de knieën te krijgen. Kapitalistisch ckeken is er geen speld tusschen de nu reeds openbaar gemakte Amerikaanse lokke te krijgen: Nederland heeft zijn koloniën verloren aan Japan. Wanneer wij ze nu met Amerika aanschijn en zwet veroveren, houdt dat hecmaal niet in, dat Amerika ze dan weer aan Nederland terug moet geven.

Laten we toch vooral nuchter blijven. Hoe pijnlijk ook al het water van de zee wasch het keiharde feit niet weg, dat Nederland, zeker gedurende de laatste honderdvijftig jaar — alle beleefde eeuzen voor zijn inderdaad voortreffelijk koloniaal beheer (zeker in verhouding tot het Engelse onderdrukkingsregime in de koloniën!) ten spijt — Indië niet behield door eigen kracht, maar bij de genade van de omstandigheid, dat de groote mogendheden, met name Amerika, Japan en Engeland, het elkaâr niet gunden. Hoe deze oorlog ook eeloop: de machtsverhoudingen in het Verre Oosten zullen grondig zijn gewijzigd en zulks mede ten koste van Nederland.

De heer Altarda (die vroeger „Indië los van Holland” schreeuwde) en niet te vergeten de Duitse opvolger van Michiel de Ruyter, admiraal Bleiswijk, kunnen nu wel met een grootsoch woord beweren, dat „we” een leger noodig hebben om de binnenlandse orde in eigen land te bewaren, een ander leger om een deel van Duitsland te bezetten (!) en dan ook nog eenle om Indië te „verrijden”, maar U weet evengoed als ik, dat de animo on-

der onze super-patriotten ver onder nul is en zelfs de onderduikers verzuchten: „Nu willen die menschen ons nog langer laten onderduiken!”

Maakt U zich over het „doorbreken van de oud-koloniale gedachten” derhalve voorloopig geen zorgen. Eerst maar eens afwachten of we nog wat door te breken hebben!

Anders is het gesteld met de laatste voorwaarde, die U stelt voor den dageraad der Christelijke beginselen:

„dan zal de krachtige en tegelijk deemoedige levenswijze onzer Calvinistische vaderen weer de onze moeten worden, opdat in ons de wil gesterkte toet uibanning van alle vreemde krachten, die ons volksleiden opnuut met hun verswakende en vernietigende invloeden zouden kunnen infecteren”.

Just. U bedoelt waarschijnlijk de volksvreemde, joodsche invloeden, die ons Christelijke volksleven overwoekerd, vergiftigd, infecteerd! Invloeden waartoe Kuyper reeds in zijn toelichting op het Program der Anti-Revolutionaire Partij waar schuwde en raden nog „talloze maaien in woord en geschrift, Kuyper, die er op wees, dat „de joden zich nog sterker afzonderden, dan de zigeuners dit doen”, die den vinger legde op hun — ten aanzien van hun rantel in geen verhouding staanden — invloed en machtspositie aan de cours, in de pers, de kunst en wat al niet meer. Dus toezichtend geen speciale aandacht meer van de Anti-Revolutionaire Partij voor de „jodenhuur” van Amsterdam, waartoe in Celijn tot beschermheilige van Juda werd uitgeroepen. Geen Martheimer, en Zwaneberg nter, die op de departementen kind aan huis zijn: geen reël meppen van twee ministers tegelijk ten bate van de Joodsche invloeden, terwijl we de invalide mwerkers met hun twee tienjers personen in de maand een beoep op de lefelijkheid weigeren.

Het is U toch bekend, dat wij, nationaal-socialisten, sedert twaalf jaren, tegen deze volksvreemde „infectie” storm loopen?

BOLSJEWISME ZONDER MASKER

WELK weldenkend mensch zou niet instemmen met uw waarschuwing tegen het op-een-accorde-zooken met een gemoderniseerd en voor Europeesch gebruik hier en daar wat bijgeslepen bolsjewisme. Ik zou zeker in mijn plicht te kort schieten, ook dit U helder licht niet onder de korenmaat der illegaaitet vandaan te halen:

„Er is nog een tweede verontrustend verschijnsel in breede kringen van ons Christenvolk te constateeren, nl. een volstrekt ongemotiveerde wijziging in de opvattingen met betrekking tot de beginselen en doelstellingen van het communistisch bolsjewisme en een voortgaande zelfverblindende voor de gevaren daarvan. Behalve het toegelichte feit, dat de Russische legers de Duitschers steeds meer dwingen tot de elastische verdediging en de daaruit voortvloeiende verzuimingen van een spoedig oorlogseinde, is er een drietal factoren, die de aanleidende oorzaken van de geconstateerde verandering in de houding des volks jegens het communisme zijn, te weten:

1e) het feit, dat de Nederlandsche Regering in Londen normale diplomatieke betrekkingen met de Sovjet-Unie heeft aangeknoopt;

2e) de berichten, dat de positie der Russische Orthodoxe kerk zou verbeterd zijn als gevolg van het feit, dat de Patriarch Sergius weer goede relaties onderhoudt met het Kremlin;

3e) het besluit van den Opmersten Raad van de Sovjet-Unie, om de binnen het kader van de Unie van Socialistische Sovjet-Republieken samengesnoerde republieken t.a.v. de landverdediging en de buitenlandse zaken zelfbeschikingsrecht te geven.

Aan het sub 1 genoemde moge ik in zooverre stilzwijgend voorbij gaan, dat hierbij slechts, bij wijze van kantteekening, herinnerd worde aan het woord van H.M. de Koningin, uit een Harer voor de Londense radio uitgesproken redevoering, dat de principieel bezwaren tegen de beginselen van het communis-

me onveranderd geldend blijven. Het geven van een verklaring voor het aanknoopen van normale diplomatieke betrekkingen blijft daarbij aan de Regering te Londen voorbehouden. Het past ons in de gegeven omstandigheden niet, haar beleid te critiseeren”.

Is dit laatste niet een beetje al te goedkoop? Even verder in Uw Oproep, veroordeelt U „het opportunistisch voegen van de wereld in haar sympathieen en antipathieen”. Maar wanneer nu de Nederlandsche „regering” in Londen — kennelijk onder druk der Geallieerden — voor het eerst in de geschiedenis normale betrekkingen met de Sovjet-Unie aanknoopt, H.M. en de gereformeerde heer Gerbrandy wijdverre in verbevoering en dankbaarheid overlopende telegrammen aan het adres van Stalin en zijn zeegeveerde, voor de vrijheid (!) vechtende, dappere Rode Leger, wanneer Radio Oranje zoo nu en dan haar uitzending besluit met het zelfs door Moskou afgeschreven revolutionaire lied „De Internationale” (ze zijn nog Roomscher dan de Paus!) is dat dan comedie, opportunistie, boerenbedrog of alledrie? En wat voor waarde moet onder deze omstandigheden nog worden toegekend aan goedkoop woorden over „principiele bezwaren tegen het communisme die onveranderd geldend blijven”?

Veel duidelijker althans is hetgeen U laat volgen:

„Bij het sub 2 genoemde, moge een oogenblik langer worden terug. De jarenlange benichtering over de verschrikkelijke, bloedge verdrinking van de Russische Kerk liet ons allen waarlijk nog te versch in het oogenblik, dan dat wij de optimistische omden over de verbeterde positie der Christenen in de Sovjet-Unie voelstoots zouden kunnen aanvaarden. Als evenzoorde waarheden, Het Marxistisch atheïsme is te zeer met de ideologie van het communisme verweven, en het heeft te zeer zijn stempel gedrukt op de binnenlandse toestanden van de Sovjet-Unie, dan dat een door de oorlogsomstandigheden wellicht noodzakelijk geworden tactiek van verborgelijking dit fanatieke atheïsme „steriel” zou hebben gemaakt. Daarvoor zijn de bolsjewistische leiders ten aanzien van de verhouding tusschen Kerk en Staat te principieel gevormd in de leerschool van Bucharin! Bovendien bieden de levensloop en de persoon van de thans door Stalin acceptabel geachten Sergius ons het tegendeel van een garantie voor de oprechtheid der bedoelingen. Voordien acht ik het veilig aan te nemen, dat wij hier te maken hebben met een politieke manoeuvre, waarbij het religieuze sentiment wordt dienstbaar

De Leider in Noord-Overijssel

„DE BEWEGING WORDT GEDRAGEN DOOR DE EENVOUDIGE MENSCHEN”

Bij hooge uitzondering — dit zij reeds bij voorbaat gezegd om teleurstellingen te voorkomen — heeft de Leider Dinsdag jl. een bezoek gebracht aan een aantal groepen. Een kringappel, zoals vrijwel week in week uit in ons land wordt gehouden, zou in Noord-Overijssel niet het gewenste resultaat hebben, aangezien deze streek voornamelijk agrarisch is en de vervoersmiddelen zeer beperkt zijn, en de kameraden zich niet de weelde kunnen veroorloven er lang tusschen uit te breken.

De tocht ving te Zwolle aan, waar de Leider werd verwelkomd door zijn Gemachtigde voor Overijssel, kameraad W. R. de Jager; en den Kringleider van den Kring Noord-Overijssel. Nadat in het kringhuis de kleine kringraad en de groepsleiders aan den Leider waren voorgesteld, nam de tocht langs de verschillende groepen een aanvang.

De eerste halte was Nieuw Leusen, waar de Leider in verband met het feit, dat de boerderij van den groepsleider is afgebrand, op het Gemeentehuis werd ontvangen. In de Raadzaal bevonden zich de kameraden van de groep, die aan den Leider werden voorgesteld.

De Beweging, zoo zeide de Leider in zijn korte toespraak, wordt gedragen door de eenvoudige menschen, die in de groepen werken. Wanneer zij hun

gemaakt aan nationalistische doeleinden. Het is nog niet zoo heel veel jaren geleden, dat een oprecht Russisch Christen, de geulichte hoogleraar professor dr. N. N. Glubokowsky ons zeide: „Van de Kerk in Rusland is praktisch niets overgebleven. Niets dan dood en bloed, dui ternis en schrik. De tyrannie der bolsjewisten heeft den dood betekend voor alle kerkelijk leven — al het God ook onder mijn Russische landgenooten nog duizenden overblijven, die de knie voor het beest uit den afgrond niet hebben gehogen”. Professor dr. Glubokowsky was niet een man dien men licht van overdrijving zou beschuldigen: alle „propaganda” was hem vreemd. Hij was, als theoloog en hoogleraar te Leningrad een figuur van internationale betekenis: sinds 1909 Honorary Correspondent of the Society for Biblical Study in London en ere-president van de Arabian and Eastern Churches Association. Naar mijn innige overtuiging was hij een eerlijk, diep-godsdienstig mensch, die onbeschrijfelijk leed onder het lot, dat miljoenen zijner geloofsgenooten in het geheliseerde Rusland had getroffen”.

WAAROM ZWIJGEN ZIJ NU?

ZIJN persoonlijke lijden om het lot van miljoenen zijner landgenooten, zijn onverschrokken getuigenis, noch het eere-eiderschap van Angelsaksische bijbelvorschers hebben intusschen kunnen voorkomen, dat de Bisschop van Canterbury den zegen de Hemels afmerkt over hetzelfde barbaarscom, dat Ruslands kerk te vuur en te zwaard verwoestte.

Maar ach, waarom zoover van eigen huis te gaan...? Over den geloofsmoed van de duizenden, die de knie voor het beest uit den afgrond niet hebben gehogen, zijn ook in ons land de ontroerende boeken verschenen: een aantal zeer christelijke uitgeverij is er zelfs schatrijk van geworden. Getuigenisavonden en bijschotten zijn om hundertwul georganiseerd en in de kerkerakjes kletterden de dikke rijksdaalder van de „strijdende” Nederlandsche christenheid, voor haar meedogenloos verdrukte broeders en zusters in de gevangenkampen van Siberie. Maar nu kunnen die broeders en zusters regelrecht stikken! Als de bolsjewieken de Duitschers maar verslaan, komt de koffie met slagroom terug — dat is ook veel belangrijker! — Daarom vertellen gereformeerde ouderlingen op huisbezoek (historisch!) dat het bolsjewisme tegenwoordig zoo erg niet meer is”.

Daarom heeft geen christelijke uitgever een heidruk aangevraagd van een dier tallozez ontroerende boeken, waarin ons het leed en lijden van de Russische Christenheid zoo adembeklemmend werd geschilderd... Verheeldt U ook: men zou kunnen denken dat leen verkapt „nazi” is! Toen het bolsjewisme in 1939 het kleine Finland dreide onder den voet te loopen werd in de Kerk in Nederland groot alarm gelazen. Nu het

heel het christelijke Avondland regelrecht naar het leven staat, zwijgt diezelfde Kerk als het graf... en onder den preekstoel neurien ze al vast het nieuwe Russische volkslied... Wat wonder! Het eenvoudige, geloovige volk, kan er geen touw meer aan vast knoopen!

Et hoort den domine bidden voor een weggelopen regering die met Moskou gemeen zaak maakt: het wordt opgericht tegen het nationaal-socialisme, dat in een worsteling op leven en dood met het bolsjewistische beest gewikkeld is, maar over dat beest, waar diezelfde domine vroeger zoo overtuigend tegen te keer kon gaan, hoort hij nu geen lielijk woord meer. En hij de nst deemoedig en met aangel erde onderdanigheid terug voor de eenige consequente die overblijft, namelijk dat alle Pausen en kardinalen, dominee's en pas oors, politieke leiders en onverdachte, kroongetuigen, die ons gisteren in woord en geschrift met heiligen ernst tegen de barbarij van het bolsjewisme — zijn dooddelijk gevaar voor Kerk, gezin en sinnenvering — hebben gewaarschuwd, stuk voor stuk geestelijke flesschentrekkers zijn, die ons b.w. hebben belogen en bedrogen, of dat hun zwijgen van vandaag — in d't dooddelijk ernstige uur — even mi-dadig als onverantwoordelijk is.

En wanneer het dan eens gezegd wordt, mijn waarde volksgenoot — eind, luk, ra vijf lange jaren! — dan is het nog... clandestien!

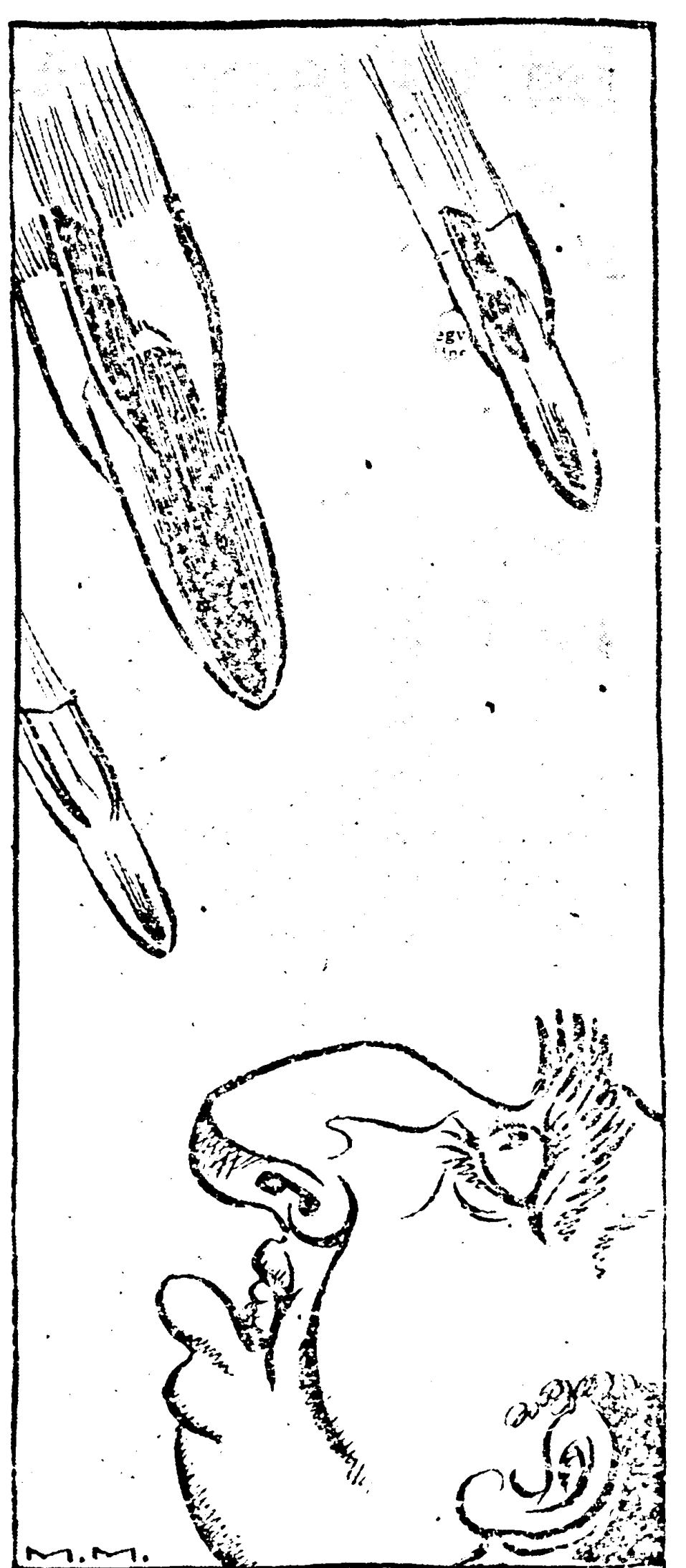
Desondanks: bravo voor Uw conclusie:

„Wij verliezen ons niet in al te groote illusies, zoolang Stalin niet zijn tamelijk actuele woord herroept, dat hij altijd de doctrine van Lenin is trouw gebleven en zoolang daar nog altijd onherroepen dat andere woord van den Sovjet-dictator staat: „De tactiek komt naar voren, zoolra het geensicht is, dat de ideologie den pas markeert”.

De vraag is alleszins gewetig of op grond van het laatste „principe” zelfs herroepingen wel eenige waarde mag worden toegekend.

Is bovendien in beje kinderachtig van een geboren revolutionair als Stalin, te willen echen, dat hij zich als een cameleon gedraagt, zoolals zijn bondgenoot Churchill, die gisteren het communisme vervloekte tot in de uitthoeken van de bel, vandaag er voor in de whisky-zwijn ligt, maar het morgen, indien nood z, weer even frisch en vroolijk zal verketteren als vroeger. Als drager van de politieke erfenis van Lenin, weet Stalin het precies wat hij wil. En part 1 van het communistisch programma luidt nog steeds: de bloedslag van de wereldrevolutie te planten op de puirhoopen van alle cultuur en beschaving!”.

Binnen het kader van deze, mensch-onteerende doelstelling, is de nu bezorgde invasie, mijn waarde, voor Stalin niet veel meer dan een te gebruiken doekstoot in den rug, van het om zijn leven worstelende Europa. Hij heeft het gezeis en nu ook gekreegen: het groote verraad van het gedegenereerde, kapitalistische Westen! Nog éénmaal, mijn illegale christen, tot de volgende week.

De Anglo-Amerikanen hebben een Jodenkamp gebombardeerd. Dat was een vergissing, zegt men. Wij geloven het graag. Maar als uiteindelijk boven het Jodendom, dat de oorzaak is van de ontzaglijke ellende, die over Europa is gekomen, de vergeldings-bom zal barsten, zal het geen vergissing zijn. De gerechtigheid zal zeevieren en we de schuldigen, die de verschrikking hebben ontetend. In deze wetenschap moeten wij blijven storten op

POSTGIRO- No. 168.000
Strijdfonds der N.S.B. — Utrecht

Frontzorg-inzameling

Schagen maakt uitstekend figuur

SCHAGEN, 2 Juni. De burgemeester van Schagen, kameraad T. M. Buitenhuys deelt mede dat de Frontzorgcollectie in zijn gemeente, welke 4550 inwoners telt f 1183,- heeft bedragen. In Schagen wonen slechts plm. 35 kameraden (mannen-vrouwen en kinderen). De collectie voor de slachtoffers voor Rotterdam bracht het vorige jaar f 1800,- op. Dit zijn opmerkelijk fraaie resultaten.

Nijmegen

Inclusief eenige giften voor de organisatie van de Frontzorgcollectie van 27 Mei 1944 heeft deze opgebracht ruim f 4900,00

F. P. HAKKAART, KLEERMAKER

voorheen
Laan Copes van Cattenburg 2A
Den Haag.
thans gevestigd
Laan van N.O. Indië 20. Tel. 137350.

Op den terugweg naar Zwolle inspeerde de Leider in Ommen en Dijken nog twee afdeelingen van den A.b.d.s.dierst, die had weerszien van den weg stroom opgesteld en een uitstekend indruk maakten.

Hiermede was dan het officiële gedeelte van dezen dag afgelopen. Des avonds werd in Kamp nog een zeer geslachte Kameradschapavond gehouden, waaraan de Leider tot besluit nog even het woord voerde.

Een ongedwongen samenzijn besloot dezen gedenkwaardigen dag voor de Kameraden van den Kring Noord-Overijssel. En wij zijn erover overtuigd, dat niet alleen de kameraden zich dezen dag zullen heren. Ook de Leider zal de belangrijke gennedelijke samenwerking in de schuren niet gemakkelijk vergeten, omdat hij opnieuw heeft kunnen zien, dat voor de kameraden van het plateland, hoe moeilijk zij het ook vaak hebben, zal staan en niet van wiken weten. De geroedelijke hartelijkheid van deze kameraden zal de Leider in zijn verderen strijd zeker steunen, want het moet mooi zijn te weten, een vaste kern van onverveerde strijders achter zich te hebben.

Frontzorg-inzameling

Schagen maakt uitstekend figuur

SCHAGEN, 2 Juni. De burgemeester van Schagen, kameraad T. M. Buitenhuys deelt mede dat de Frontzorgcollectie in zijn gemeente, welke 4550 inwoners telt f 1183,- heeft bedragen. In Schagen wonen slechts plm. 35 kameraden (mannen-vrouwen en kinderen). De collectie voor de slachtoffers voor Rotterdam bracht het vorige jaar f 1800,- op. Dit zijn opmerkelijk fraaie resultaten.

Nijmegen

Inclusief eenige giften voor de organisatie van de Frontzorgcollectie van 27 Mei 1944 heeft deze opgebracht ruim f 4900,00

F. P. HAKKAART, KLEERMAKER

voorheen
Laan Copes van Cattenburg 2A
Den Haag.
thans gevestigd
Laan van N.O. Indië 20. Tel. 137350.

Er is nog een tweede verontrustend verschijnsel in breede kringen van ons Christenvolk te constateeren, nl. een volstrekt ongemotiveerde wijziging, in de opvattingen met betrekking tot de beginselen en doelstellingen van het communistisch bolsjewisme en een voortgaande zelfverblindende voor de gevaren daarvan.

Behalve het toegelichte feit, dat de Russische legers de Duitschers steeds meer dwingen tot de „elastische verdediging” en de daaruit voortvloeiende verzuimingen van een spoedig oorlogseinde, is er een drietal factoren, die de aanleidende oorzaken van de geconstateerde verandering in de houding des volks jegens het communisme zijn, te weten:

1e) het feit, dat de Nederlandsche regering te Londen normale diplomatieke betrekkingen met de Sovjet-Unie heeft aange-

gemaakt, een oogenblik langer worden terug. De jarenlange benichtering over de verschrikkelijke, bloedge verdrinking van de Russische Kerk liet ons allen waarlijk nog te versch in het oogenblik, dan dat wij de optimistische omden over de verbeterde positie der Christenen in de Sovjet-Unie voelstoots zouden kunnen aanvaarden. Als evenzoorde waarheden, Het Marxistisch atheïsme is te zeer met de ideologie van het communisme verweven, en het heeft te zeer zijn stempel gedrukt op de binnenlandse toestanden van de Sovjet-Unie, dan dat een door de oorlogsomstandigheden wellicht noodzakelijk geworden tactiek van verborgelijking dit fanatieke atheïsme „steriel” zou hebben gemaakt. Daarvoor zijn de bolsjewistische leiders ten aanzien van de verhouding tusschen Kerk en Staat te principieel gevormd in de leerschool van Bucharin! Bovendien bieden de levensloop en de persoon van de thans door Stalin acceptabel geachten Sergius ons het tegendeel van een garantie voor de oprechtheid der bedoelingen. Voordien acht ik het veilig aan te nemen, dat wij hier te maken hebben met een politieke manoeuvre, waarbij het religieuze sentiment wordt dienstbaar

gemaakt aan nationalistische doeleinden. Het is nog niet zoo heel veel jaren geleden, dat een oprecht Russisch Christen, de geulichte hoogleraar professor dr. N. N. Glubokowsky ons zeide: „Van de Kerk in Rusland is praktisch niets overgebleven. Niets dan dood en bloed, dui ternis en schrik. De tyrannie der bolsjewisten heeft den dood betekend voor alle kerkelijk leven — al het God ook onder mijn Russische landgenooten nog duizenden overblijven, die de knie voor het beest uit den afgrond niet hebben gehogen”. Professor dr. Glubokowsky was niet een man dien men licht van overdrijving zou beschuldigen: alle „propaganda” was hem vreemd. Hij was, als theoloog en hoogleraar te Leningrad een figuur van internationale betekenis: sinds 1909 Honorary Correspondent of the Society for Biblical Study in London en ere-president van de Arabian and Eastern Churches Association. Naar mijn innige overtuiging was hij een eerlijk, diep-godsdienstig mensch, die onbeschrijfelijk leed onder het lot, dat miljoenen zijner geloofsgenooten in het geheliseerde Rusland had getroffen”.

Daarom heeft geen christelijke uitgever een heidruk aangevraagd van een dier tallozez ontroerende boeken, waarin ons het leed en lijden van de Russische Christenheid zoo adembeklemmend werd geschilderd... Verheeldt U ook: men zou kunnen denken dat leen verkapt „nazi” is! Toen het bolsjewisme in 1939 het kleine Finland dreide onder den voet te loopen werd in de Kerk in Nederland groot alarm gelazen. Nu het

Op den terugweg naar Zwolle inspeerde de Leider in Ommen en Dijken nog twee afdeelingen van den A.b.d.s.dierst, die had weerszien van den weg stroom opgesteld en een uitstekend indruk maakten.

Hiermede was dan het officiële gedeelte van dezen dag afgelopen. Des avonds werd in Kamp nog een zeer geslachte Kameradschapavond gehouden, waaraan de Leider tot besluit nog even het woord voerde.

Een ongedwongen samenzijn besloot dezen gedenkwaardigen dag voor de Kameraden van den Kring Noord-Overijssel. En wij zijn erover overtuigd, dat niet alleen de kameraden zich dezen dag zullen heren. Ook de Leider zal de belangrijke gennedelijke samenwerking in de schuren niet gemakkelijk vergeten, omdat hij opnieuw heeft kunnen zien, dat voor de kameraden van het plateland, hoe moeilijk zij het ook vaak hebben, zal staan en niet van wiken weten. De geroedelijke hartelijkheid van deze kameraden zal de Leider in zijn verderen strijd zeker steunen, want het moet mooi zijn te weten, een vaste kern van onverveerde strijders achter zich te hebben.

Op den terugweg naar Zwolle inspeerde de Leider in Ommen en Dijken nog twee afdeelingen van den A.b.d.s.dierst, die had weerszien van den weg stroom opgesteld en een uitstekend indruk maakten.

Hiermede was dan het officiële gedeelte van dezen dag afgelopen. Des avonds werd in Kamp nog een zeer geslachte Kameradschapavond gehouden, waaraan de Leider tot besluit nog even het woord voerde.

Een ongedwongen samenzijn besloot dezen gedenkwaardigen dag voor de Kameraden van den Kring Noord-Overijssel. En wij zijn erover overtuigd, dat niet alleen de kameraden zich dezen dag zullen heren. Ook de Leider zal de belangrijke gennedelijke samenwerking in de schuren niet gemakkelijk vergeten, omdat hij opnieuw heeft kunnen zien, dat voor de kameraden van het plateland, hoe moeilijk zij het ook vaak hebben, zal staan en niet van wiken weten. De geroedelijke hartelijkheid van deze kameraden zal de Leider in zijn verderen strijd zeker steunen, want het moet mooi zijn te weten, een vaste kern van onverveerde strijders achter zich te hebben.

